

naturligst, at de kun blive Gjenstand for Paatale som offentlige Politifager. Seg tillader mig at henlede den ærede Finanzministers Opmærksomhed paa dette Punkt, idet jeg forbeholder mig, om fornødent gjøres, at stille Ændringsforslag med Hensyn til samme til anden Behandling.

Finanzministeren: Det forholder sig ganske rigtig, at det ærede kongevalgte Medlem, der først havde Ordet (André), har givet den første historiske Impuls eller ialfald har givet mig Impulsen til at tage det foreliggende Forhold under Overveelse. Men det kunde dog derfor ikke falde mig ind at gøre ham ansvarlig for de Forslag, som nu foreligge. Seg er ham Tak skyldig, fordi han har aabnet Discussionen derom idag, men jeg kan rigtignok ikke ganske følge ham i de Betragtninger, som han anstillede. Seg kan være enig med ham i, at det er rigtigt og nyttigt, at Staten vedligeholder et Glasfelotteri for at være istand til at lede den Spillelyst, som det nu engang ikke staaer i Statens eller i noget Menneskes Magt at forhindre, at der er tilstede. Men jeg troer unægtelig, at han i sin videre Deduction af denne Sætning ikke ret lagde Mærke til en af de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder, og som har været et af de væsentligste Momenter for mig til at foreslaae den hele Omordning. Det er nemlig vel ganske vist, som han bemærkede, et Vidnesbyrd om, at Spillelysten til en vis Grad har følt sig tilfreds med Lotteriet, som det nu bestaaer, at samtlige dets Lodder ere affatte. Dette er meget sandt, ja der har endogsaa været Rist om Lodsejerne; men det ærede Medlem oversaaer, at en af Lovforslagets Bestemmelser gaaer ud paa at hæve hele det Jobberi med Lotterisedler og Andeel i Dele af Lotterisedler, som nu finder Sted. En meget betydelig Deel af Lodderne medgaaer netop nu til Udparcellering i ganske smaa Andele til uhyre høie Priser, og der er derfor en ikke ringe Sandsynlighed for, at Glasfelotteriet vil have Vanskelighed ved at faae alle sine Lodder affatte i Begyndelsen, efterat

Forbudet imod saadan Udparcellering er udkommet, naar det tilstrækkelig haandhæves. Naar det ærede Medlem dernæst meente, at det, for at tilfredsstille Spillelysten, sket ikke er nødvendigt at tage Hensyn til de Betingelser, som bydes ved andre Lotterier, saa er jeg ikke istand til at kunne indsee, at dette hans Natsonnement var fuldkommen rigtigt. Spillelysten er jo overhovedet Noget, som det er vanskeligt at fatte i faste Former. Smidlertid synes den dog at have en constant Egenkab, nemlig den, at den griber efter det Beste, som den kan faae. Dersom man nu ved at sammenligne sin Lotteriplan med fremmede maa erkende, at disse sidste gribe Spillelysten med større Varme eller Heflighed, end Ens egne gjør, saa seer jeg ikke rettere — naar Hensigten med Glasfelotteriet netop er at lede Spillelysten —, end at det netop maa være Opgaven at indrette sit Lotteri saaledes, at det tilfredsstiller Publicum, ligegyldigt om dets Lyster ere rigtige eller ikke. Naar Lysten engang er tilstede og vækkes fra de fremmede Lotterier, saa forekommer det mig, at det maa være Opgaven at tilfredsstille den, forsaavidt det kan skee paa en anstændig og sømmelig Maade, hvilket jeg troer, at man maa erkende gjælder om, hvad der er optaget i det foreliggende Lovforslag. Der er forøvrigt endnu et andet Moment at tage i Betragtning, med Hensyn til hvilket jeg har den allernærmeste Opfordring til at vende mig til det ærede Medlem (André). Seg sigter herved til det Moment, som han netop har bragt under Omtale her, nemlig at Staten selv spiller paa en Deel af Lodderne, i hvilken Retning han kom til at berøre Collecteurerne. Seg vil i saa Henseende for mit Vedkommende sige, at det har været en af de alvorligste Betæneligheder, som jeg har haft ved den Forandring, som her foreslaaes, at man ved at lade Staten selv spille paa samtlige de Lodder, som det er nødvendigt at holde tilbage, for at kunne forsyne Publicum i de senere Glaser, maaskee ikke blot vil vække en Deel Misfornøielse hos Publicum, som egentlig ikke kan lide, at Staten selv i et betyde-